

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Bilanț rodnic

Pregătindu-se cu însuflețire pentru alegerile de deputați în Marea Adunare Națională și în sfaturile populare din 7 martie a. c. întregul nostru popor a luat cunoștință cu vie satisfacție de noile și însemnatele realizări care concretizează strădaniile și munca sa entuziastă desfășurată de-a lungul anului 1964. Aceste realizări completează cu date noi imaginea țării în plin proces de desăvârșire a construcției socialiste, progresele pe care le obține an de an poporul nostru în ridicarea nivelului său de trai, material și spiritual. Bogatul bilanț cu care s-a încheiat anul 1964, este o expresie strălucită a vitalității orînduirii noastre socialiste, pentru a cărei continuă înflorire cetățenii țării își vor da votul în ziua de 7 martie.

Cifrele și datele Comunicatului Direcției Centrale de Statistică pun în evidență una dintre caracteristicile de bază ale dezvoltării noastre economice din anii șesenalului: ritmul înalt. Anul trecut, producția industrială globală a crescut cu 14,1 la sută, față de 1963, sarcinile planului de stat fiind realizate în proporție de 102,6 la sută; pe ansamblul perioadei 1960—1964 producția industrială a țării a înregistrat un ritm mediu anual de creștere de 14,8 la sută — superior celui prevăzut de planul șesenal. Un asemenea ritm a asigurat obținerea, în anul trecut, a unei producții globale industriale de 2 ori mai mare decât cea realizată în 1959.

Sporurile cele mai mari s-au obținut în ramurile de bază hotărîtoare pentru o economie modernă — în special în industria energiei electrice și termice, chimică, a construcțiilor de mașini. În mod deosebit, Comunicatul subliniază succesele constructorilor de mașini și ale lucrătorilor din ramura prelucrării metalelor care au depășit, încă din anul trecut, nivelul producției prevăzut pentru 1965.

Noi și însemnate obiective industriale au înscris pe actul lor de naștere anul 1964. Comunicatul redă o bogată listă a obiectivelor intrate în funcțiune anul trecut în toate ramurile industriale pe baza realizării unui vast program de investiții — centrale și linii electrice, instalații de prelucrare complexă a țiteiului, cuptoare Martin și linii de laminoare, „cetăți” ale chimiei și complexe de industrializare a lemnului, noi capacități moderne de producție în industria ușoară și alimentară.

La loc de frunte își înscrie numele marile șantier al complexului hidroenergetic

și de navigație de la Porțile de Fier, ce se construiește în colaborare cu Republica Socialistă Federativă Iugoslavia.

În agricultură, anul 1964 a marcat noi progrese pe calea dezvoltării ei intensive și multilaterale. Industria a făurit și a pus la dispoziția lucrătorilor ogoarelor noi mașini și utilaje, la sfîrșitul anului trecut parcul agricol totalizînd 74.400 de tractoare fizice, 63.500 de semănători mecanice, 35.200 de combine pentru cereale păioase și alte mașini. Datorită creșterii gradului de mecanizare, suprafața arabilă ce revine în medie unui tractor fizic a scăzut de la 270 hectare în 1959 la 132 hectare în 1964.

O dată cu întărirea bazei tehnice a agriculturii a continuat acțiunea de consolidare economico-organizatorică a cooperativelor agricole de producție. Noi pămînturi au fost redede agriculturii, prin lucrări de indiguiri și desecări, noi vii și livezi au fost plantate îndeosebi pe terenuri impropriei altor culturi. Oamenii de știință au făurit și pus la dispoziția agriculturii soiuri superioare de plante, cu caracteristici de producție superioare. Toate acestea au făcut mai spornică munca țărănimii, contribuind la punerea mai largă în valoare a rezervelor de creștere a producției agricole. Așa cum arată Comunicatul, anul trecut s-a obținut o producție de cereale superioară celei din anul 1963, ceea ce a asigurat satisfacerea nevoilor de consum al populației și a celorlalte necesități ale economiei. În perioada 1960—1964 s-a realizat, în medie, pe an, o producție totală de cereale de 10,3 milioane tone, față de 9,2 milioane tone, media celor cinci ani anteriori. A sporit, de asemenea, producția agricolă animală, ca rezultat al măsurilor luate pentru sporirea șeptelului.

Pe temelia trainică a succeselor obținute în dezvoltarea economiei naționale, a sporirii venitului național, anul trecut au fost continuate măsurile de creștere a nivelului de trai al oamenilor muncii. Au fost aplicate, într-o serie de ramuri, prevederile Hotărîrii Consiliului de Miniștri al R. P. Romîne de majorare a salariilor și reducerea unor cote de impozite, urmînd ca pînă la sfîrșitul anului în curs această acțiune să cuprindă și salariații din celelalte sectoare ale economiei naționale; salariul real a crescut cu aproape 2 la sută față de 1963 și cu 28 la sută față de 1959, veniturile bănești ale populației obținute de la stat sporind numai în 1964 cu circa 5 miliarde lei. Toate acestea au contribuit la creșterea puterii de cumpărare a ma-

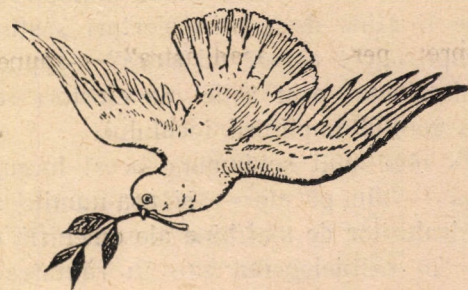
selor. Anul trecut volumul total al vânzărilor de mărfuri prin comerțul socialist a fost cu 8 la sută mai mare decît în 1963 și cu 75 la sută mai mare decît în 1959. Prin unitățile comerciale au fost puse la îndemîna oamenilor muncii mai multe mărfuri, într-un sortiment mai larg.

Pentru finanțarea diferitelor acțiuni social-culturale — învățămînt, cultură și știință, sănătate, prevederi sociale, asigurări sociale, alocații de stat pentru copii — statul a cheltuit anul trecut din bugetul său suma de 20,5 miliarde lei, cu 8 la sută mai mult decît în 1963. Au fost date în folosință noi stații de televiziune, s-au construit noi cinematografe, la orașe și sate, s-a intensificat activitatea editorială etc., asigurîndu-se pătrunderea tot mai largă a culturii în rîndurile maselor. O realizare importantă o constituie încheierea, în anul trecut, a acțiunii de generalizare a învățămîntului obligatoriu de 8 ani. În perioada 1960—1964 au fost date în folosință populației, din fondurile statului, circa 214.000 apartamente convenționale, din care 51.500 numai anul trecut; în aceeași perioadă, populația, în special cea din mediul rural, și-a construit, din fonduri proprii, circa 457.000 de locuințe. Odată cu construcția de noi locuințe s-a îmbunătățit activitatea de gospodărire comunală; s-a extins rețeaua de distribuție a apei, de termoficare și canalizare. În peste 3.500 de sate s-a aprins, în ultimii 5 ani lumina electrică.

A continuat să se îmbunătățească asistența medicală a populației prin sporirea numărului Circumscripțiilor medico-sanitare și al paturilor în spitale — în 1964 revenind, în medie, 696 de locuitori la un medic. Peste 750.000 de persoane au beneficiat anul trecut de odihnă și tratament în stațiunile balneo-climaterice, tabere și colonii.

Realizările economice și social-culturale consemnate în comunicat sînt un prilej de mîndrie pentru întregul nostru popor și totodată un îndemn de a munci și mai hotărît pentru a le consolida și lărgi continuu.

Patria noastră devine tot mai bogată, tot mai frumoasă, tot mai puternică, prin munca entuziastă a întregului popor.

Țdealul vieții și cucerirea lui

În curgerea existenței noastre de fiecare zi intervine într-un chip hotărâtor idealul nostru de viață. Acesta este forța care însuflețește și organizează — într-un întreg luminat și unitar — atitudinile și faptele noastre în cele mai diferite împrejurări ale vieții noastre.

Idealul este făclia aprinsă ce luminează puternic și despică însuși orizontul vieții noastre, îi desemnează contururile de viitor, îi croiește cărări pe care să urce spre muntele atât de înalt al unei existențe demne de om și al țințelor înalte ale acestuia, atingerea culmii cărui echivalează cu împlinirea destinului fixat nouă de către Providența divină.

Această vedere despre ideal se încadrează deplin în învățătura religiei creștine despre rostul lumii și al omului. După această învățătură, lumea este un întreg luminat de ideea sau de ideile divine care stau la baza planului divin al lumii. Pe acesta l-a conceput Dumnezeu din veșnicie și l-a realizat apoi — la începutul timpului — prin actul Său de creare (facere) a lumii. Astfel, lumea — așa cum a gândit-o, a făcut-o și a rânduit-o Dumnezeu — ființează pentru un ideal: cucerirea Împărăției lui Dumnezeu, care este a dreptății și a păcii (Rom. 14, 17), a cărei zidire se face în viața aceasta pămîntească, menită să fie preludivul ei. Spre cucerirea acestui ideal lumea este condusă de Pronia dumnezeiască.

În consecință, năzuința spre împlinirea acestui ideal constituie dinamica sau linia de forțe creatoare, pozitive, ale istoriei universale. În realizarea și desfășurarea mărețului proces de dezvoltare a lumii Dumnezeu și omul, Providența divină și puterile omului credincios, se îngeminează în cea mai armonioasă și intensă sinergie (împreună lucrare).

Mulțumită idealului — ca încadrare conștientă și activă în planul economiei divine a lumii — noi credincioșii creștini ne coordonăm eforturile, ne eșalonăm acțiunile potrivit atingerii unei ținte și înaintăm organizat pe drumul trasat nouă de steaua polară a idealului ce ne însuflețește dorințele și ne înaripează năzuințele. Ca țel suprem al vieții noastre, idealul — forță de lumină și de atracție — dă o îmbinare armonioasă de luciditate deplină și de înflăcărare, de simț realist al măsurii chibzuite și drepte, de avînt nestăvilit în încordarea noastră spre mai bine, spre fericire.

Dar în același timp idealul este criteriul fundamental la lumina cărui se dezvăluie și se apreciază *calitatea* sau *valoarea* faptelor noastre. Idealul pune pecetea de „*bun*” sau de „*rău*” pe tot ceea ce săvîrșim noi în cursul fiecărei zile, în cursul întregii noastre vieți. Valoarea vieții noastre cîntărește atât cît ideal am pus la baza desfășurării ei, cît consum de energie am depus pe altarul năzuințelor sale pentru mai bine, pentru fericire.

Această minunată capacitate de a gândi, simți și năzui pentru un ideal — capacitate exclusiv omenească — se verifică pe deplin abia în luptă cu viața. Căci năzuința firească și adîncă a omului spre împlinire nu rezolvă totul cînd este vorba de cucerirea idealului. Ei trebuie să i se adauge efortul asiduu și cuminte, pus în slujba împlinirii idealului. Orice obiectiv înalt — libertate, echitate sau dreptate socială, însușirea bunurilor materiale și spirituale în general și mai presus de toate pacea adînc stătătoare — nu poate fi atins decît prin eforturi susținute, uneori aspre: „*per aspera ad astra*” — spuneau cei vechi. Numai prin astfel de eforturi se ajunge la zenitul împlinirii idealului.

Cu atât mai mult se impune acest lucru, cu cît există — din păcate — și așa-numiții *asasini ai idealurilor* de mai bine ale omenirii, care frîng — în neînțelegerea sau în răutatea lor

meschină — aripile idealului și ale celor ce luptă eroic pentru realizarea lui. Ei urzesc partea întunecată a istoriei, care constituie cea mai povarnică rușine pe obrazul omenirii.

Ca să ne dăm seama că nu greșim și nici nu exagerăm cînd spunem acest lucru, este de ajuns să ne gîndim la acel mînunchi de cercuri ce vor să oprească și să întoarcă înapoi mersul istoriei spre o viață nouă, de dreptate socială, de libertate și de pace, prin încercarea de a menține vechile privilegii nedrepte și prin pregătirea unui nou război mondial, care ar constitui un dezastru pentru întreaga omenire.

Dar omul de bine, fiind într-un chip de nedespărțit legat de ideea progresului, nu cedează în lupta pentru realizarea acestei idei. Nu există în paginile istoriei universale capitol mai frumos decît încordarea titanică și lupta eroică pentru împlinirea idealurilor mărețe și sfinte ale omenirii. El contrastează în chip izbitor cu capitolul atât de întunecat și de inuman al războaielor, care au fost piedica cea mai grea în calea urcușului omenirii spre cucerirea idealurilor ei scumpe.

Minunatul capitol închinat luptei eroice pentru progresul omenirii este scris de către luptătorii pînă la jertfire de sine pentru împlinirea idealurilor de mai bine ale omenirii — împreună cu mulțimile creatoare de istorie. În colaborare armonioasă cu acestea, ei întruchipau, în fiecare zi și în fiecare an, în acțiune, ideile nemuritoare ale iluzinațiilor istoriei, oricît de grele aveau să fie jertfele cerute de izbînda în această luptă. Cu deosebire în zilele noastre luptătorii pentru împlinirea idealurilor de progres social și de viață lipsită de urgia războaielor sînt mai mulți la număr decît oricînd: toate popoarele lumii — hotărîte să zidească o viață nouă de descătușare completă a omului de orice l-ar înstrăina de adevărata lui menire.

Lupta pentru împlinirea idealului trebuie dusă în mod chibzuit și organizat, nu la întîmplare și după inspirație momentană. Acțiunea astfel însemnează a armoniza — pînă la sudură completă — aspirațiile cu posibilitățile obiective de cucerire a viitorului. Pe lîngă aceasta, trebuie să conțezi mereu cu gîndul că poți cădea în luptă înainte de a vedea tu personal roadele luptei. Avînd certitudinea victoriei cauzei pentru care lupti, conștiința să-ți strige mereu: *înainte!* Pînă la ultima răsufare, cu ultima picătură de energie, să te dăruiești generos pentru triumful idealului, pentru făurirea pînă la capăt a unei lumi noi!

O astfel de atitudine în lupta pentru ideal o numim *eroism*, iar pe cel ce-o dovedește îl numim *erou*. Tot ceea ce se clădește pozitiv și măreț în istorie este ridicat aievea de minunata lor ținută eroică în fața idealului.

Mai ales în zilele noastre idealurile omenirii se lărgesc și acopăr întregul orizont al vieții. O dată cu ele și personalitatea omului trebuie să se lărgescă, pentru că numai așa se va ajunge la continua înflorire a vieții de obște. De aceea, fiecare din noi trebuie să ne mărim dimensiunile interioare ale personalității pe măsura exigențelor pe care ni le pun în față idealurile de azi ale omenirii.

Viața deschide în fața noastră orizonturi infinite. Fără a ne trăda pe noi înșine, nu putem să ne așezăm pe o treptă — oricît de mult am fi rîvnit-o — și să spunem: „*gata! Ne-am făcut suma. Am năzuit destul!*”. Căci de pe treapta atinsă privești viitorului de-abia ne cheamă, societatea cea nouă de-abia ne solicită, satisfacțiile de-abia ne cer să continuăm urcușul.

Nu există bucurie mai curată și mai satornică decît să contribui — de la locul tău de muncă — la construirea și desăvîrșirea vieții celei noi, de dreptate socială și de pace.

Nimic nu este mai frumos și mai scump pentru noi oamenii decît viața pusă cu vrednicie în slujba idealului. N-o trăim decît o singură dată și de aceea trebuie s-o trăim astfel, încît să nu ne pară rău că am trăit-o. Ca astfel, în fața morții, să putem spune: lupta cea bună m-am luptat, toate puterile mi le-am închinat celui mai frumos ideal: eliberarea omului și așezarea lui pe făgașul unei vieți de dreptate socială și de pace.

Drept aceea, să continuăm cu tot mai multă rîvnă dăruirea noastră pentru tot mai binele și fericirea lumii și a poporului nostru, convingîți fiind că prin această jertfă apropiem din ce în ce mai mult realizarea împărăției lui Dumnezeu, care „este dreptate și pace și bucurie” (Rom. 14, 17).

C. Sirbu

Cărți noi

Comitetul de Stat pentru construcții, arhitectură și sistematizare, Direcția Monumentelor Istorice ca și Departamentul Cultelor au inițiat publicarea unor tipărituri care merită să fie cunoscute și de cititorii noștri. O atare lucrare este cîrticica intitulată *Biserica Trei Ierarhi și Sala Gotică*.

Călătorul sirian Pavel din Alep călătorind prin Moldova în anul 1655 mărturisea: „*Toată lumea e de acord a spune că nici în Moldova, nici în Țara Romînească, nici în țara cazacilor, nu este vre-o biserică deopotrivă acesteia, fie în împodobire, fie ca frumusețe...*”

Ea este toată din piatră cioplită, iar pe din afară este sculptată în mod iscusit, ceea ce uimește mințile acelor care o văd”.

Intr-adevăr, în dorința de a înălța o ctitorie fără seamăn, voievodul Moldovei, Vasile Lupu, a clădit în anul 1638 biserica Trei Ierarhi din Iași.

Elementele cele mai caracteristice ale acestei biserici sînt fațadele și turlile, decorate cu sculpturi în piatră de o mare finețe. Ceea ce face faima monumentului este dantela în piatră, care acoperă în întregime fațadele. Restaurarea a fost începută în anul 1958 și terminată în 1960, de Comitetul de Stat pentru Construcții.

Deodată cu biserica Trei Ierarhi s-a restaurat și renumita Sală Gotică — (fostă trapeză pentru monahi) din apropierea bisericii.

Prin restaurarea bisericii Trei Ierarhi și a Sălii Gotice s-au pus în valoare unele dintre cele mai prețioase monumente ale țării noastre. Cartea amintită ne arată chipul celor două monumente înainte de restaurare și înfățișarea lor după restaurare, însoțite de un scurt istoric al lor. Cartea a apărut în 1964.

O altă cîrticică de felul acesteia este cea intitulată: *Mănăstirea Cozia*. E vorba despre Mănăstirea din apropiere de Călimănești, întemeiată de Mircea cel Bătrîn, domnul Țării Romînești. Ea datează din anul 1388. Pe trei laturi biserica este încadrată de clădirile monastice. În afara incintei mănăstirii, pe cealaltă parte a șoselei Călimănești-Sibiu, se înalță grațioasa biserică a Bolniței, zidită de meșteri pricepuți în 1542.

Restaurată între anii 1950—1962 de către Direcția Monumentelor Istorice, mănăstirea Cozia constituie un ansamblu arhitectonic de mare valoare. Importanța istorică a monumentului este subliniată de prezența în pronaos a mormintului domnitorului Mircea cel Bătrîn (1418) și cel al mamei lui Mihai Viteazul, Teodora (1605—1606). Fotografii reușite ale mănăstirii măresc interesul cititorilor. Cartea a apărut în 1964.

O altă lucrare din care se vede contribuția bisericii noastre la progresul artei arhitectonice este cea intitulată: *Indreptar artistic al monumentelor din nordul Moldovei*. Lucrarea este alcătuită de Petru Comarnescu. S-a tipărit în Suceava, fără indicarea datei. E vorba despre monumentele din vremea lui Ștefan cel Mare și des-

„Pentru unirea tuturor“

În fruntea rugăciunii obștești, când preotul se roagă în Sfânta Liturghie ca mijlocitor între Dumnezeu și credincioși, sfinții părinți au așezat cererea păcii. Înainte de orice dar implorat de la Părintele luminilor, slujitorii altarului ortodox mijlocesc pentru „pacea a toată lumea”, apoi „pentru unirea tuturor”.

Cu bună dreptate s-a așezat această rugăciune. Pentru că nimic nu e mai caracteristic vieții în Hristos ca pacea și iubirea între fiii Bisericii, dragostea între frați.

Ca oameni, sîntem zidiți de Dumnezeu ființe sociale. În calitate de creștini sîntem renăscuți să trăim în duhul iubirii. Nimic nu se recomandă mai stăruitor în Evanghelia Domnului Iisus, nici o poruncă nu e mai presus de această unire și dragoste frățească: „Aceasta este porunca Mea, să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit și Eu” (Ioan 15, 12).

Și iarăși, tot Mintuitorul a zis ucenicilor Săi: „In aceasta vor cunoaște oamenii că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste între voi” (Ioan 13, 35).

Noi știm că dragostea aceasta de care vorbește Evanghelia este un dar de sus, un rod al Duhului Sfînt, împărtășit credincioșilor pe temeiul jertfei aduse de Fiul lui Dumnezeu, care a iubit lumea atît de mult, încît și-a pus viața pentru cei păcătoși.

De aceea pacea și unirea între creștini se cer mereu de la Dumnezeu, aproape că în toate ecteniile și rugăciunile Bisericii.

Dar viața creștină, ca și florile, ca și holdele, este o întîlnire între „roua cerului” și „grăsimea pămîntului”, un rod al unei permanente conlucrări între harul cel nevăzut al Duhului dumnezeiesc și voința noastră. Dumnezeu se îndură, ascultă ruga credincioșilor, le luminează mințile întru lucrarea faptelor bune, le încălzește inimile. Dar atîrnă și de voia lor ca pacea și unirea să se înfăptuiască.

De aceea și apostolul Pavel îi învață pe primii creștini din Roma să-și supravegheze inimile și voințele, ca o condiție pentru realizarea frățietății, să le sîntească și să le curățească: „Intrucît atîrnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii” (Rom. 12, 18).

Multe sînt căile păcii și ale bunei conviețuirii omenești. Vom aminti doar cîteva.

În fruntea tuturor condițiilor unirii punem lepădarea de duhul lăcomiei și al mîndriei.

Egoismul și poftele sînt cauzele cele mai mari ale oricărei dezbinări. Acest adevăr ni-l arată Sf. Ap. Iacob: „De unde vin luptele și certurile între voi?” întreba el. „Oare nu din poftele voastre? — Voi poștiți și nu aveți. De aceea ucideți, pizmuiți, vă certați și vă luptați” (Iac. 4, 1—2).

Certurile, ura, procesele, crimele, izvorăesc din iadul inimilor cuprinse de ambiții, de lăcomia înavuțirii, de trufie.

Pentru o viață de pace se cer virtuțile contrare: smerenie, mulțumirea cu ceea ce ai, grija pentru binele aproapelui. „Ca niște aleși ai lui Dumnezeu, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare” (Col. 3, 12). „Să nu ne plăcem nouă ci fiecare să facă ce este spre plăcerea aproapelui” (Rom. 15, 1—2).

Prin acest mijloc s-a întărit pacea în lume. Între păstorii lui Avraam și ai lui Lot s-au ivit

pre creațiile urmașilor săi, monumentele Sf. Ilie, Sf. Gheorghe, Sf. Dumitru din Suceava, Sf. Gheorghe Hirlău, Sf. Nicolae Dorohoi, Sf. Nicolae Popăuți, Mănăstirea Probota, Mănăstirea Sucevița, Mănăstirea Dragomirna, Mănăstirea Vatra Moldoviței, Putna și alte lăcașuri sfinte. Cele 80 de ilustrații ale cărții confirmă la prima ochire că lucrarea închide în sine o bogată comoară de creații artistice.

N. Neaga

totdeauna neînțelegeri din cauza pășunatului vitelor. Certurile zilnice între slugi amenințau să otrăvească și legăturile între stăpîni care erau și rude apropiate. Atunci Avraam, condus de o dragoste îndelung-răbdătoare și de o blîndețe pe care nimic n-o poate tulbura, s-a adresat nepotului său Lot și i-a zis: „Rogu-te, să nu fie ceartă între noi! Nu-i oare tot ținutul înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine. Iar dacă tu vei apuca la stînga eu voi lua-o la dreapta și dacă tu vei alege dreapta, eu voi apuca-o la stînga!” (Facere 13, 8—9).

Fără îndoială că această lepădare de sine, această biruință asupra lăcomiei, a menținut unirea între cei doi patriarhi.

Altă cale a păcii și a unirii este *facerea binelui*.

Credința și legea lui Hristos ne îndeamnă: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine” (Rom. 12, 21)).

Așa a făcut David și l-a cîștigat pe Saul. Acesta îl urmărea pe tînărul David cum pîndește lupul un miel nevinovat. Întîmplarea a făcut însă ca Saul să cadă în capcană: Saul a poposit în peștera în care prigoniții săi erau ascunși. David ar fi putut să se răzbune, oamenii săi îl îndemneau să-l omoare. Dar bunul David s-a mulțumit să-i taie poala mantalei lui Saul, ca semn că l-a avut în mină, apoi să-i zică: „De ce ascuți de oamenii care zic să eu îți vreau răul? Domnul te-a dat în mîinile mele, dar te-am cruțat. Nu te-am ucis ca să vezi că în inima mea nu-i răutate, nici răzvrătire... Iată, părintele meu, colțul hainei tale în mîna mea”.

Cînd a auzit aceste vorbe și a văzut bunătatea lui David, Saul s-a îmblînzit. Răzbnătorului parcă i s-au pus cărbuni pe creștet: așa i s-a

Gînduri în timpul serii

Între slujbele Bisericii noastre se numără și slujba de seara, Vecernia, izvor de gînduri alese pentru vremea înserării.

Vecernia începe cu psalmul 103, psalm în care sufletul este chemat să binecuvînteze pe Dumnezeu, făcătorul și proniatorul tuturor. În el ni se aduce aminte de rînduiala cea minunată arătată în fapte, în lumea văzută, despre înțelepciunea cea negrăită, cu care sînt ele așezate, despre purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru fiecare dintre fapte. Chemat este sufletul să preamărească pe Dumnezeu și toată viața să-l aducă laudă...

În continuare, prin psalmii 140 și 141, chemat este sufletul să ceară ajutor de la Dumnezeu întru a-și păzi limba despre toată răutatea și viclenia, întru a se feri de cei răi, și întru a fi izbăvit din temnița păcatului.

În scopul de a ne îndruma să ne mutăm mintea de la lumina cea lină din amurg, la lumina cea adevărată, adică la Hristos Mintuitorul și-a sfînta Biserică, în rînduiala cea de seara, rugăciunea sfîntului mucenic Atinoghen: „Lumină lină”. Prin ea sîntem chemați a lauda pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfîntul Duh, Dumnezeu, cu lauda cea cuviincioasă la apusul soarelui.

Cea mai frumoasă laudă adusă lui Dumnezeu este viața cea după voia lui Dumnezeu, adică o viață fără de întînăciunea păcatului. O astfel de viață se înfăptuiește cu ajutor de la Dumnezeu. Lucrul acesta îl mărturisim în rugăciunea „Invrednicește-ne Doamne...”, prin care cerem a fi învredniciți a ne păzi fără de păcat și în vremea serii, ca să laudăm pe Cel Căruia se cuvine a-I aduce laudă, cîntare și mărire, adică pe Dumnezeu Cel în Treime laudat.

Seara, care este sfîrșit al zilei, este socotită și chip al sfîrșitului vieții celei date nouă în scopul de a ne lucra mîntuirea. De aceea e așezată în rînduiala Vecerniei și rugăciunea dreptului Simeon, „Acum slobozește”, prin care el a cerut de la Dumnezeu slobozire din viață, ca unul ce a văzut mîntuirea cea de Dumnezeu gătită. Prin această rugăciune sîntem îndemnați și

topit toată ura și înverșunarea. Ridicîndu-și glasul, Saul a plîns și a zis: „Tu ești mai bun ca mine, Davide! Eu ți-am făcut rău, dar tu mi-ai răspuns cu bine... Domnul să-ți răsplătească pentru ce mi-ai făcut astăzi” (I Samuel 24, 16—19).

În sfîrșit, un al treilea mijloc al unirii este *prețuirea omului ca un lucru dumnezeiesc*.

Multă vreme în trecut, chiar astăzi în alte părți ale lumii, oamenii au fost și sînt prețuiți pe temeiul averii și al puterii. Bogații cei mari, au fost stimați, băgați în seamă, laudați. Pe cînd obidiții și umiliții vieții au fost disprețuiți și călcați în picioare.

Nu se cuvine să domnească astfel de judecăți despre valoarea omului. După învățătura creștină omul trebuie prețuit după ce are el mai scump în ființa lui: după sufletul nemuritor. Fiecare este un chip al lui Dumnezeu, un răscumpărat prin sîngele crucii.

Nimic nu întărește mai mult dragostea aproapelui față de noi decît convingerea ce-o are că îl iubim, că avem părere bună despre dînsul, că vorbim bine despre el.

Are defecte? Are păcate? Dar care dintre noi nu-i cu greșeli? Ori cîte păcate ar avea fratele nostru, să-i arătăm înțelegere și îngăduință, stimă și cinste. El este menit să fie „împreună celătean cu sfinții”.

Să privim ce e bun în el, să lăsăm la o parte cele întunecate și slabe! Să procedăm ca albinele care se opresc numai asupra florilor, nu și asupra spinilor ce le inconjoară!

Pentru unirea tuturor, să ne rugăm lui Dumnezeu, dar să ne păzim și inimile „căci din ele ies izvoarele vieții” (Pilde 4, 23).

Preot Șt. Slevoacă

noi a ne cerceta viața, ca să cunoaștem de sîntem cu grija mîntuirii; sîntem îndemnați să ne gîndim la sfîrșitul cel de obște, pe care îl vom vedea, așa cum vedem sfîrșitul fiecărei zile.

Odată cu aceste gînduri, sfînta Biserică ne îndrumă, prin rînduiala vecerniei, să cerem de la Dumnezeu ajutor întru înțelegerea vieții celei duhovnicești și întru a prețui toate cele ce se lucrează pentru a noastră îmbunătățire. Astfel în ziua de sîmbătă, ni se aduce aminte de învierea Domnului, prin care și noi din păcat putem să înviem. În ziua de Duminică, despre sfintele Puteri cerești se face pomenire, pe care le avem ca chip de slujire și prin al căror ajutor și folosință, nădejde avem la darul lui Dumnezeu. În ziua de luni, amintire se face de sfîntul mărîitul proroc și înainte Mergătorul și Botezătorul Domnului, de sfîntul Ioan, pe care însuși Domnul l-a arătat a fi mare. Fiind el propovăduitor al pocăinței, și noi, prin a lui pomenire, la pocăință sîntem îndemnați. În ziua de marți și în cea de joi, amintire se face despre patima cea mîntuitoare a Domnului nostru Iisus Hristos, puterea cînstitei și de viață făcătoare Crucii aducînd-o înainte. În ziua de miercuri, despre sfinții mucenici. Toate aceste pomeniri, de peste săptămîna, îndemnuri sînt pentru noi la îmbunătățirea vieții.

Pe lîngă pomenirile rînduite pentru fiecare zi a săptămîinii, pomeniri se fac și pentru fiecare zi din an, așa încît gîndurile ni se luminează cu sfintele prăznuri care, pe de o parte pe cei vrednici de pomenire îi laudă, pe de altă parte, nouă îndemn ne dau să urmăm pe urmele celor bine plăcuți lui Dumnezeu.

De-asemena ecteniile și imnele de la Vecernie ne îndeamnă să cerem de la Dumnezeu și să ne rugăm sfinților pomeniți pentru pacea de sus, pentru pacea a toată lumea. Astfel sîntem chemați a fi făcători de pace.

Să fim, deci, cu bună luare aminte la toate cele ce sînt rînduite la sfintele slujbe, ca din slujba Vecerniei gînduri bune să agonisim, pentru mîntuire și pace. În felul acesta ne vom arăta buni fii ai Bisericii și oameni cu bună rînduială, oameni ai păcii în lume. *Ierodiaconul Teofil*

Votez

Pentru diminețile încărcate de soare,
Pentru piinea ce crește pe-nfrățite ogoare,
Pentru orașe drapate în crini și mătase
Și pentru hronicul acestor vremuri frumoase,
Votez.

Pentru ca pacea să-și iluture lumina sub cer,
Pentru ca oamenii să-nalțe cu brațe de fer
Uriașele construcții ale fericirii,
Pentru ca-n inimi să crească trandafirii iubirii
Votez.

Votez pentru noile răspunderi ce ne-apasă,
Pentru belșugul ce-o rîde din casă în casă,
Pentru Patria ce mîine mai mîndră-o să stea
Pe piscuri de slavă, sub pîrghii de mari

curcubeu

Preot Ștefan Tascianu

Intîmpinarea Domnului

Conform legii lui Moise fiecare fiu întii născut se considera proprietatea lui Iehova și trebuia să servească la templu. Dar fiindcă legea recunoaște deosebita instituție a preoției, rezervată pentru membrii tribului Levi, membrii celorlalte triburi puteau fi răscumpărați din obligația de a servi la templu prin aducerea unei jertfe.

Deci la 40 de zile după ce a născut pe Iisus, Maica Domnului a plecat cu pruncul la Ierusalim și s-a prezentat preotului. În asemenea cazuri se cerea a se aduce un miel de un an ca jertfă arderii de tot (holocaust) și o porumbiță sau o turturea ca jertfă pentru păcat. Săracilor cari nu erau în stare să aducă o jertfă așa de scumpă, se îngăduia să prezinte numai două turturele (Lc. 2, 21—24). Cu acest prilej Maria, mama lui Iisus, s-a învrednicit de o mare fericire și anume, pruncul ei a fost recunoscut ca Mîntuitorul lumii de către dreptul Simion și proorocița Ana (Lc. 2, 25—38). Dar tot atunci i s-a prezis și suferința grea ce o aștepta, de către același Simion, prin cuvintele: „Inima ta va fi pătrunsă de sabie” (Lc. 2, 35). Sabia durerii celei mai crunte a sfîșiat inima ei de mamă iubitoare, cînd a văzut cu ochii ei, mai tîrziu, cum se sfîrșește pe cruce în chinuri înspăimîntătoare Fiul ei mult iubit.

O tradiție susține să dreptul Simion ar fi fost unul din cei 70 traducători ai Bibliei evreiești în limba greacă, traducere numită „Septuaginta”. Lui îi revine să traducă vestita proorocie a lui Isaia despre nașterea lui Mesia din Fecioară. El se îndoie de puțința unui asemenea lucru și pentru această îndoială „i se prezise de la Duhul Sfînt, că el nu va muri, pînă nu va vedea pe Hristosul Domnul” (Lc. 2, 26).

Făgăduința fu plăcută pentru dînsul, dar anii treceau unii după alții, adăugînd mereu asupra lui povara neputinței bătrînești și Mesia nu se mai arăta. În anii din urmă ai vieții sale devenise aproape locuitor permanent al templului și al pridvoarelor lui și el neconținut înălța rugăciuni pentru împlinirea cît mai repede a făgăduinței date lui. Iar pentru vorbe și sfaturile lui înțelepte toată lumea îl cunoștea și-l preamărea ca pe unul din cei mai vestiți bărbați în Israel.

Și iată că într-o zi apărură la templu Fecioara Maria cu dumnezeiescul ei Prunc. La vederea acestui copil minunat saltă sufletul bătrînului luminat de Dumnezeu. Dreptul Simion cu duhul său cel proorocesc înțelese, că acesta este Mesia, Mîntuitorul lumii. După ce s-a săvîrșit asupra pruncului ritualul prescris de lege, Simion îl luă în brațele sale bătrîne și slăbănoage și-și exprimă convingerea și recunoștința sa față de Dumnezeu prin cuvintele nepieritoare: „Acum slobozește pe robul tău Stăpîne, după cuvîntul Tău, în pace, căci văzură ochii mei mîntuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor și mărire poporului Tău Israel”.

Dreptul Iosif și Maica Domnului se mirau de toate cele ce auzeau, iară el, adresîndu-se către dînsii, îi binecuvîntă, adăugînd către Mama pruncului cuvinte foarte semnificative, care vesteau activitatea de mai tîrziu a lui Iisus și urmările acestei activități. „Iată — zise bătrînul arătînd spre Prunc — acesta este pus spre cădere și spre sculare multora în Israel și ca semn contra căruia se va vorbi” (Lc. 2, 34).

Cînd Simion termină binecuvîntarea sa pentru părinții Pruncului, s-a apropiat de dînsii bătrîna Ana, cunoscută cercetătorilor templului sub numele de proorociță. Ea era o femeie tot așa de dreaptă ca și Simion, se pogora din neamul lui Așer, adică din Galilea și avea 84 ani. De cînd ținea ea mîntu, se săvîrșiseră multe fapte mari ca: luptele între frații Asmonei, Aristobul și Hircan, care au zdruncinat puterea morală a poporului și au contribuit la uzurparea tronului lui David de către vicleanul idumeian Irod, etc. Intreaga domnie a lui Irod cu grozăviile și vărsările ei de sînge se desfășurase sub ochii ei și sfîrșise într-însa cu atît mai puternică dorința de a vedea mîntuirea lui Israel. Pioasă din fire, trăind cu bărbatul său numai șapte ani, după moartea lui s-a consacrat cu totul „slujirii lui Dumnezeu ziua și noaptea”. Pentru această abnegație ea de asemenea s-a învrednicit să vadă pe Mîntuitorul lumii. Acum văzîndu-L, ea slăvi pe Domnul și vorbi despre Dînsul tuturor, cari așteptau mîntuirea în Ierusalim. Cuvintele ei întăriră inima tinerei Mame și o umplură de bucurie cerească și de nădejdea în viitorul luminos al Fiului ei. Sf. noastră Biserică prăznuiește Intîmpinarea Domnului la 2 februarie a fiecărui an.

N. Terchilă

Despre chemarea preotului

Preoția este o continuă lucrare în via Domnului. Indatoririle preoțești nu se pot reduce numai la împlinirea unor anumite forme de ordin ritual și pastoral. Căci preoția este un apostolat, după cum o cunoaștem din cuvintele Mîntuitorului: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales și v-am pus, ca să mergeți și să aduceți roadă, ca roada voastră să rămîie și ca orice veți cere de la Tatăl în numele Meu, să vă dea” (Ioan 16, 15).

„Preoții, după învățătura sfinților părinți, sînt moștenirea deosebită a lui Iisus Hristos, zidul Bisericii, luminile vieții, stîlpii credinței, conducătorii turmei... Domnului, prietenii și casnicii lui Dumnezeu, împreună lucrătorii Domnului ... și în sfîrșit, mijlocitorii între Dumnezeu și credincioși. Nu om, nu ingeri, ci însuși Dumnezeu a așezat starea preoțească... Dumnezeu-Tatăl toată puterea a dat-o Fiului Său, iar Fiul a dat-o preoților” (Pr. Dr. Hradil). În aceste cuvinte se află sintetizată toată misiunea preotului ca păstor. E frumoasă, dar și grea. Nu grea ca sarcină, ci ca răspundere. Prin munca sa continuă va căuta să picure în sufletele credincioșilor un strop din veșnicie și să le umple de duhul iubirii de Dumnezeu și de semen.

Preotul este un îndrumător permanent și activ pentru îmbunătățirea vieții, păstrînd înaintea ochilor zarea cerească a desăvîrșirii.

Prin serviciile divine și cîntările bisericesti înalță sufletele în sferă de acorduri încîntătoare, prin predica de pe amvon rostește învățătura principiilor fundamentale de trăire creștinească, iar prin îndeletnicirea zilnică de sfătuitor al credincioșilor netezește asperitățile, propovăduiește buna înțelegere și călăuzește pașii pe drumul de lumină și împlinire al îndemnurilor sfinte.

Iată portretul preotului scris de un mare scriitor francez: „În fiecare parohie este un om al tuturor (credincioșilor), pentru că e părintele sufletesc al tuturor: este chemat ca martor, ca sfătuitor, ori ca reprezentant în toate actele cele

mai solemne ale vieții lor; care ia pe credincios de la sinul mamei sale și nu-l lasă decît la mormînt; care binecuvîntează ori sfințește leagănul, nunta, patul morții și sicriul; un om, la picioarele căruia creștinii merg a depune mărturisirile lor cele mai intime; un om, care, prin starea sa, este mîngîitorul tuturor nenorocirilor sufletului și ale trupului; ... care recomandă o religie a iubirii de oameni; un om, în fine ... al cărui cuvînt cade ... asupra credincioșilor cu autoritatea unei misiuni dumnezeiești. Acest om e preotul” (Lamartine).

O măsură despre forța sufletească care străbate din firea covîrșită de importanța chemării sale, se află în felul cum turma știe să neargă pe drumul pe care-l trasează — potrivit poruncii Mîntuitorului — păstorul ales și activ. Acesta caută „cu timp și fără timp” să slujească pe credincioși, alegînd toate prilejurile potrivite pentru a arunca sămînța bună în ogorul desțelenit cu pricepere și alimentat cu grijă deosebită. Păstorul cel bun este slujitor al turmei sale, după pilda Mîntuitorului, care zice despre Sine: „Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca să-și dea sufletul Său pentru răscumpărarea multora” (Matei 20, 28).

„Nu iau în seamă nimica, nici nu prețuiesc viața mea, numai și numai să-mi termin cu bucurie calea și slujirea, pe care am primit-o de la Domnul Iisus, de a propovădui Evanghelia harului Dumnezeiesc” (F. Ap. 20, 24) — mărturisește Sf. Ap. Pavel.

Pe cît este de sublimă, de frumoasă, de divină chemarea, pe atît cere o dăruire totală lui Hristos și Bisericii, lui Hristos și poporului.

A face pe creștin să iubească și să cinstească pe Dumnezeu; a-l face bun, drept și iubitor față de aproapele său fără nici o deosebire; a-l îndruma să se supună stăpînirii și a fi un loial cetățean al Patriei; a răspunde cu rivnă la toate chemările pentru promovarea intereselor obștești, pentru cauza păcii — iată menirea păstorului de suflete.

Împlinind toate acestea din dragoste neîmurmurată pentru izbăvirea credincioșilor, cu inimă curată, gînd cucernic și rivnă neostenită, înseamnă a fi un vrednic și bun „împreună lucrător” al Domnului întru mîntuirea credincioșilor. „Căci noi sîntem împreună lucrători lui Dumnezeu...” (1 Cor. III, 9).

Preot Mircea Munteanu

† Pr. Cornel Moldovan

Duminică 5 iulie 1964 și-a dat sufletul în mîna Creatorului Pr. Cornel Moldovan din parohia Obreja, prot. Alba Iulia.

Născut în com. Mihalț, la 8 nov. 1908 din părinți plugari, a urmat școala primară din Mihalț, iar liceul în Blaj, Alba Iulia și Aiud. Urmează apoi Institutul teologic la Cluj și Sibiu. A fost numit paroh în Berghin, unde a păstorit 16 ani, apoi în Obreja tot 16 ani. În ambele parohii a fost prețuit de credincioși pentru modestia, bunătatea și rivna lui în cele sfinte, cum și pentru hărnicia lui în administrarea bunurilor parohiale.

În Berghin a zidit casele parohiale și a procurat material pentru zidirea unei noi biserici.

În Obreja, a știut să se apropie sufletește de credincioși și să semene în ele dragostea, pacea și bună înțelegerea. A fost de asemenea un soț și părinte vrednic și iubit.

Înmormîntarea a avut loc în 7 iulie. A slujit un sobor de 12 preoți în frunte cu P. C. Prof. Victor Negrea.

Au cuvîntat despre viața și vredniciile celui adormit P. C. Prof. V. Negrea, Pr. M. Breazu, Pr. Bordeanu, Pr. L. Silvășan, Pr. N. Barna, Pr. Stoica și cîntărețul Bobițan din Obreja

Veșnică să-i fie pomenirea!

Pr. Marian Breazu